

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 103/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Žilina pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 16. septembra 2024 v konaní vedenom pod sp. zn. 47Tk/1/2023 a Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tos/134/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. decembra 2024 domáha „prešetrovania“ konania týkajúceho sa rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú adresoval okresnému súdu v jeho trestnej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 47Tk/1/2023.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je pred okresným súdom pod sp. zn. 47Tk/1/2023 vedené väzobné trestné stíhanie, ktoré sa nachádza v štádiu súdneho konania po podaní obžaloby, kde zákonný sudca rozhodol podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku uznesením z 23. októbra 2023 o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodov preventívnej a útekovvej väzby. Sťažovateľ adresoval 16. septembra 2024 okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá bola uznesením okresného súdu sp. zn. 47Tk/1/2023 zo 16. októbra 2024 zamietnutá (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“). Toto rozhodnutie napadol 25. októbra 2024 sťažnosťou.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje tvrdenie, že nemal možnosť sformulovať dôvody sťažnosti smerujúcej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, pretože sa nezúčastnil neverejného zasadnutia, na ktorom bolo uvedené rozhodnutie prijaté a okresný súd mu „*nezaslal ani zápisnicu z tohto pojednávania čo sa týkalo prepustenia z väzby a dôvodu*“. Ďalej namieta, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté o jeho sťažnosti, ktorou napadol prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu. Domnieva sa, že takýmto postupom došlo k porušeniu požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o uplatnenej žiadosti o prepustenie z väzby.

5. V prvom rade ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu preskúmania, ale tiež aj na rýchlosť tohto prieskumu.

6. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

7. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ako aj na základe súčinnosti poskytnutej zo strany okresného súdu ústavný súd zistil a zrekapituloval si tieto informácie relevantné pre posúdenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

- žiadosť o prepustenie z väzby sťažovateľ podal 16. septembra 2024, pričom, ju dopĺňal opakovane, a to 27. septembra 2024 a prostredníctvom obhajcu aj 1. októbra 2024,
- okresný súd rozhodol o uplatnenej žiadosti 16. októbra 2024 a prvostupňové väzobné rozhodnutie sťažovateľovi doručil 23. októbra 2024,
- sťažnosť proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu podal priamo do zápisnice na neverejnom zasadnutí obhajca sťažovateľa 16. októbra 2024,
- písomné dôvody podanej sťažnosti doplnil obhajca sťažovateľa podaním doručeným okresnému súdu 25. októbra 2024 a tiež sťažovateľ podaním z 29. októbra 2024,

- v trestnej veci sťažovateľa bolo vykonané 30. októbra 2024 hlavné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok,
- krajskému súdu bola sťažnosť sťažovateľa so spisom na rozhodnutie predložená 5. novembra 2024, pričom tento druhostupňové väzobné rozhodnutie sp. zn. 3Tos/134/2024 prijal 28. novembra 2024,
- obhajcovi sťažovateľa bolo druhostupňové väzobné rozhodnutie krajského súdu doručené 13. decembra 2024.

8. Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že čistá celková doba konania pred okresným súdom predstavovala dvadsaťtri dní. Lehota začala plynúť 1. októbra 2024, keď bol po doplnení žiadosti obhajcom sťažovateľa a sťažovateľom okresný súd spôsobilý o nej rozhodnúť, a skončila doručením prvostupňového väzobného rozhodnutia sťažovateľovi 23. októbra 2024. Čistá celková doba konania pred krajským súdom predstavuje tridsaťosem dní. Momentom, keď mohol krajský súd objektívne pristúpiť k rozhodnutiu o uplatnenej sťažnosti, je predloženie kvalifikovane doplnenej sťažnosti spolu so spisom 5. novembra 2024 zrealizované prvostupňovým súdom, pričom doba jeho rozhodovania bola ukončená doručením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu obhajobe (13. december 2024).

9. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako vyplýva z informácií uvedených v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka konania pred okresným súdom neprekročila odporúčanú lehotu, keďže konanie v prvej fáze od doplnenia žiadosti o prepustenie z väzby do doručenia prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu sťažovateľovi trvalo celkovo dvadsaťtri dní. V prvej fáze väzobného konania k určitému narušeniu plynulosti konania síce došlo, ide však o individuálnu okolnosť prípadu, resp. objektívnu okolnosť, na ktorú je potrebné brať zreteľ aj v intenciách ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 461/2023), korešpondujúcej judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudky vo veci Fedorenko proti Rusku z 20. 9. 2011, č. 39602/05 a Mooren proti Nemecku z 9. 7. 2009, č. 11364/03), podľa ktorej je pri posudzovaní dodržania požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí v každom konkrétnom prípade potrebné zohľadniť aj individuálne okolnosti veci. Okresný súd po prijatí svojho rozhodnutia a jeho doručení sťažovateľovi ním uplatnenú sťažnosť so spisom predložil krajskému súdu s určitým časovým odstupom, dôvodom však bola tá skutočnosť, že bezprostredne po väzobnom rozhodovaní okresného súdu sa v trestnej veci sťažovateľa uskutočnil 30. októbra 2024 termín hlavného pojednávania, na ktorom bol súčasne vyhlásený prvostupňový rozsudok. Túto skutočnosť treba vyhodnotiť ako individuálnu okolnosť, ktorá nemala negatívny ráz, teda nešlo o nečinnosť okresného súdu, ktorý by bezdôvodne zdržiaval spisový materiál, ale o okolnosť súvisiacu s prejednávaním merita trestnej veci, ktorá prirodzene a opodstatnene spomalila postup vo väzobnom konaní a ktorú ako takú nemožno pripísať na vrub okresnému súdu ako negatívnu okolnosť. Pokiaľ ide o celkovú dobu druhostupňového rozhodovania krajského súdu, je síce pravdou, že doba rozhodovania prekročila dobu jedného mesiaca, ide však o prekročenie nie také výrazné a intenzívne, aby bolo možné postup

krajského súdu hodnotiť ako zjavný zásah do požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí.

10. Je tak v prvom rade zrejmé, že predostreté tvrdenie sťažovateľa, že mu prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu nebolo doručené, sa nezakladá na pravde, pričom súčasne možno konštatovať, že plynulosť postupu súdov konajúcich o žiadosti sťažovateľa nevykazuje také závažné nedostatky, ktoré by umožňovali prijať záver, že v dotknutom konaní bola požiadavka plynulosti väzobného konania porušená. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javia vznesené námietky sťažovateľa ako zjavne neopodstatnené.

11. Vychádzajúc z prezentovaných čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

12. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu